

Exemple de credință (VII): Sfântul Petru și drumul credinței

Continuă seria de editoriale despre virtutea credinței. Apostolul Petru este un exemplu de ucenic al lui Cristos care cere, se îndoiește, luptă și dobândește credința.

02.04.2026

În capitolul anterior consideram cum viața Preasfintei Fecioare este model de credință pentru orice creștin, deoarece existența ei a fost mereu

orientată spre Dumnezeu și spre
împlinirea Voinței Sale. De
asemenea, „păstrând toate acestea în
inima ei (cf. Lc 2,19.51), le-a transmis
celor Doisprezece, adunați împreună
cu ea în Cenacol pentru a primi pe
Duhul Sfânt (cf. Fap 1,14; 2,1-4)”[1].
Întăriți de exemplul și de apropierea
Fecioarei, apostolii au știut să dea o
mărturie curajoasă și rodnică de
credință, răspândind Evanghelia în
toată lumea.

Totuși, înainte de acel moment,
apostolii au trebuit să parcurgă un
drum lung și să se maturizeze în
credință. În timp ce Îl însoțeau pe
Domnul pe acest pământ,
generozitatea lor – lăsaseră totul
pentru a-L urma pe Isus – era
compatibilă cu o credință slabă sau,
uneori, excesiv de umană, așa cum
Însuși Domnul le-a reproșat în unele
ocazii[2]. Să ne îndreptăm acum
privirea spre apostoli și, în mod
special, spre Sfântul Petru, capul

colegiului apostolic, pentru a-l însoți pe drumul său spre maturitatea credinței. Va fi o nouă ocazie de a primi invitația permanentă „la o convertire autentică și reînnoită la Domnul, unicul Mântuitor al lumii”[3].

Drumul credinței

Citind Evanghelia, aflăm că, după înmulțirea pâinilor, Domnul le poruncește apostolilor „să treacă înaintea pe celălalt țărm, până va da drumul mulțimilor”[4]. Apostolii se urcă atunci într-o barcă și încep să traverseze marea Tiberiadei, lăsându-L în urmă pe Domnul, care rămâne să se roage. Relatarea evanghelică subliniază această separare dintre Isus și ucenici: „între timp, barca se depărtase de țărm multe stadii, fiind bătută de valuri, căci vântul era potrivnic”[5].

Nu este greu să ne imaginăm amestecul de sentimente din inimile apostolilor. Tocmai fuseseră martorii unui mare miracol: hrănirea a peste cinci mii de oameni cu doar cinci pâini și doi pești. Și minunea se petrecuse chiar în mâinile lor, în timp ce împărțeau puținul pe care îl aveau: fusese suficient să asculte de Isus. Dar bucuria și entuziasmul acelui moment se risipiseră. Acum, câteva ore mai târziu, se aflau fără Isus și luptau cu furtuna.

Isus este, aparent, departe. Sfântul Ioan Gură de Aur comentează acest pasaj arătând că, lăsându-i să meargă singuri înainte, Isus vrea să trezească „în ucenicii săi o dorință mai mare și o amintire continuă de El însuși”[6]. Să-i facă să înțeleagă că depărtarea fizică este doar aparentă, pentru că El vrea – și poate! – să fie mereu aproape de ucenicii săi. Și de aceea, „în a patra strajă a nopții a venit la ei umblând pe mare”[7]. Cum era

posibil? Cine putea merge pe mare, dacă nu Cel care este Creatorul universului? Acela despre care Duhul Sfânt vestise mai înainte prin fericitul Iob: „El singur a întins cerurile și umblă pe valurile mării”[8]. Cei din barcă se înspăimântă și strigă: „Este o nălucă!”[9]: nu se așteptau la această apariție; încă nu știau că El vrea și poate să fie lângă ei oriunde s-ar afla. Isus îi liniștește: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți”[10].

În acel moment se manifestă caracterul lui Petru. Auzind aceste cuvinte, cere să facă ceva imposibil prin natura sa: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă”[11]. Cererea contrastează cu panica din barcă și arată iubirea și credința prințului apostolilor. Vrea să ajungă cât mai repede la Domnul. Isus, sprijinindu-se pe această dorință, îl cheamă: „Vino!”[12]. Asta așteaptă Dumnezeu de la noi: o

inimă promptă, doritoare, chiar dacă este slabă. Ca în toate lucrările minunate pe care Dumnezeu le face în oameni, are nevoie de puținul nostru, așa cum s-a întâmplat cu pâinile și peștii.

Apostolul vrea să ajungă cât mai repede la Domnul, să se simtă în siguranță lângă El, dar nu știe bine ce cere. Iubirea îl face să se arunce pe apă și începe să meargă; însă curând lasă frica să-i cuprindă inima și începe să se scufunde[13]. De ce această schimbare? De ce se teme, văzând că Isus Își împlinește cuvântul? Evanghelia spune că frica a apărut „văzând că vântul era puternic”[14], suficient pentru a se îndoii că poate rămâne în picioare pe marea învolburată. Petru se teme să nu cadă și să se înece. Este ca și cum ar pierde din vedere că miracolul este posibil doar pentru că Isus l-a chemat și îl susține. Caută alte siguranțe, inclusiv în propria forță.

Iar când își dă seama că această încredere este nefondată, încetează să creadă în cuvântul lui Isus și începe să se scufunde.

În viața creștinului, o parte importantă a drumului spre maturitatea credinței constă în a învăța să ne încredem numai în cuvântul lui Isus, fără a ne lăsa micșorați de conștiința propriilor limite. „Ai văzut? – Cu El ai putut! De ce te miri? Convinge-te: nu ai de ce să te mire. Încrezându-te în Dumnezeu – cu adevărat! – lucrurile devin ușoare. Și, în plus, se depășește mereu limita a ceea ce ne imaginăm”[15], pentru că El face lucrurile „mai înainte, mai mult și mai bine”[16].

Totuși, în ciuda îndoielilor, Petru ne oferă o lecție: credința și încrederea lui pot fi umbrite de teamă, dar face un ultim efort și se aruncă în brațele lui Isus: „Doamne, salvează-mă!”[17].

Iar Isus răspunde imediat: îl prinde, îl duce în barcă[18] și „se face liniște pe mare. Și toți rămân uimiți”[19]. Este uimirea în fața minunilor lui Dumnezeu, uimirea plină de bucurie a acțiunii harului și a Duhului Sfânt. De aceea, cum ne învață Papa, în fața păcatului, nostalgiei și fricii, este necesar „să privim la Domnul, să-L contemplăm: suntem slabi, dar trebuie să fim curajoși în slăbiciunea noastră”[20], pentru că Domnul ne așteaptă mereu. „Îi este de ajuns un zâmbet, un cuvânt, un gest, puțină iubire pentru a revărsa din belșug harul său în sufletul prietenului”[21]. Trăind experiența propriei noastre slăbiciuni, să ne îndreptăm către Domnul: „întinde-Ți mâinile din înălțime: mântuiește-mă, scapă-mă de apele năvalnice”[22].

Fără să ne descurajăm

Petru a primit o lecție. S-a îndoit și, în același timp, a descoperit că

iubirea și credința lui nu sunt atât de puternice pe cât credea. Numai prin aceste lecții apostolul va putea să se cunoască mai bine și să-și dea seama că iubirea lui este imperfectă, că încă se gândește prea mult la sine: „Primii Apostoli, când Domnul i-a chemat, se aflau lângă barca veche și lângă plasele rupte, pe care le cârpeau. Domnul le-a spus să-L urmeze; iar ei, «statim» – imediat, «relictis omnibus» – lăsând toate, totul!, L-au urmat... Și se întâmplă uneori ca noi – care dorim să-i imităm – să nu ajungem să lăsăm totul și să ne rămână o atașare în inimă, o greșeală în viața noastră, pe care nu vrem să o tăiem, pentru a i-o oferi Domnului”[23].

„Cine este Acesta, că și vânturile și marea Îl ascultă?”[24]. În ciuda limitărilor evidente ale oamenilor, Cristos, prin prezența Sa, prin cuvintele și prin faptele Sale, stimulează iubirea și credința celor

pe care apoi îi va trimite în toată lumea. La Cezareea lui Filip, Petru mărturisește limpede că Isus este Mesia cel făgăduit și că este Fiul lui Dumnezeu: „Tu ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu”[25]. Dar trebuie să ținem cont că „atunci când și-a mărturisit credința în Isus, nu a făcut-o datorită capacităților sale umane, ci pentru că fusese cucerit de harul pe care Isus îl răspândea, de iubirea pe care o simțea în cuvintele Sale și o vedea în gesturile Sale: Isus era iubirea lui Dumnezeu în persoană!”[26].

Totuși, mărturisirea lui Petru nu înseamnă că credința lui era deja desăvârșită. De fapt, puțin mai târziu, îl vedem pe Petru încercând să-L îndepărteze pe Isus de Pătimire[27], atrăgându-și pentru aceasta mustrarea Învățătorului. Viața de credință poate crește mereu. Petru va continua să lupte împotriva fricii, împotriva unei viziuni prea

omenești asupra misiunii sale, împotriva unei anumite neînțelegeri a valorii crucii și a suferinței. Va ajunge chiar să întrebe despre o posibilă răsplată pentru cei care, ca el, au lăsat totul pentru a-L urma pe Domnul[28], se va înfricoșa pe Tabor și, chiar, Îl va renega pe Domnul[29]. În toate aceste situații, Principele Apostolilor va ști să se întoarcă la Isus. Va primi muștrările Sale, va căuta privirea Lui, se va încrede în milostivirea Lui. Credința este un drum de umilință, care presupune „a se încredința unei iubiri milostive, care primește și iartă mereu, care susține și călăuzește existența, care se arată puternică în capacitatea ei de a îndrepta ceea ce este strâmb în istoria noastră”[30]. Credința este cunoaștere adevărată, lumină, care ne face și conștienți de propria micime și distruge concepțiile false și autoînșelările. Credința ne face smeriți și simpli: pregătește acea materie primă de care Dumnezeu are

nevoie pentru a ne face sfinți, pentru ca să-L ajutăm să transforme lumea. Și astfel, „Petru trebuie să învețe că este slab și că are nevoie de iertare. Când, în cele din urmă, îi cade masca și înțelege adevărul inimii sale slabe de păcătos credincios, izbucnește într-un plâns de căință eliberator. După acest plâns este deja pregătit pentru misiunea sa”[31].

A constata slăbiciunea noastră personală și a ne da seama că credința noastră nu este atât de puternică pe cât ne-am dori nu trebuie să ne îngrijoreze. Domnul vrea toată inima noastră și nu Îl deranjează faptul că este slabă. Dumnezeu Se mulțumește cu ceea ce Îi putem da. Într-un anumit sens, am putea spune că aceasta este tocmai ultima lecție pe care Isus i-o dă lui Petru. După înviere, Domnul iese în întâmpinarea apostolilor pe malul mării Tiberiadei. Și acolo îl întreabă pe Petru de trei ori: „Simone, fiul lui

Ioan, mă iubești mai mult decât aceștia?” [32]. Întrebările îi amintesc apostolului de tripla sa renegare și se întristează în fața insistenței lui Isus, ca și cum Acesta nu ar mai avea încredere în el. Dar, în cele din urmă, înțelege: lui Isus îi este de ajuns iubirea pe care Petru este capabil să i-o ofere. O iubire poate imperfectă – deși trebuie să fi fost mult mai mare decât ne putem imagina, datorită măreției inimii și minții pescarului din Galileea –, dar Dumnezeu Se adaptează, ca să spunem așa, la capacitatea fiecăruia de a iubi, iar aceasta ne face capabili să-L urmăm pe Cristos până la capăt.

„Din acea zi, Petru L-a «urmat» pe Învățător cu conștiința clară a propriei sale fragilități; dar această conștiință nu l-a descurajat, pentru că știa că poate conta pe prezența Celui Înviat alături de el. De la entuziasmul ingenuu al adeziunii inițiale, trecând prin experiența

dureroasă a negării și a plânsului convertirii, Petru a ajuns să se încreadă în acel Isus care S-a adaptat la slaba lui capacitate de iubire. Și astfel ne arată și nouă drumul, în ciuda întregii noastre slăbiciuni. Știm că Isus Se adaptează la slăbiciunea noastră. Noi Îl urmăm cu săraca noastră capacitate de iubire și știm că El este bun și ne primește. Petru a trebuit să parcurgă un drum lung până să devină un martor de încredere, „piatră” a Bisericii, fiind mereu deschis acțiunii Duhului lui Isus”[33].

Să apelăm în fiecare zi la Sfântul Petru, cu mai multă credință și admirație, pentru ca să mijlocească pentru noi: Sancte Petre, ora pro nobis!

- [1] Benedict al XVI-lea, Motu proprio *Porta fidei*, 11-X-2011, nr. 13.
- [2] Cf. *Mt* 6, 30; 8, 26; 16, 8; 17, 20; *Lc* 12, 28.
- [3] Benedict al XVI-lea, Motu proprio *Porta fidei*, 11-X-2011, nr. 6.
- [4] *Mt* 14, 22-23.
- [5] *Mt* 14, 24.
- [6] Sf. Ioan Gură de Aur, *In Matthaeum homiliae*, 50, 1.
- [7] *Mt* 14, 25.
- [8] Cromatiu de Aquileia, *In Matthaei Evangelium tractatus*, 52, 2.
- [9] *Mt* 14, 26.
- [10] *Mt* 24, 27.
- [11] *Mt* 14, 28.
- [12] *Mt* 14, 29.

[13] Cf. *Mt* 14, 30.

[14] *Mt* 14, 30.

[15] Sf. Josemaría, *Brazdă*, nr. 123.

[16] Sf. Josemaría, *Brazdă*, nr. 462.

[17] *Mt* 14, 30.

[18] Cf. *Mt* 14, 31-32.

[19] Francisco, Omilie, 2-VII-2013.

[20] Francisco, Omilie, 2-VII-2013.

[21] Sf. Josemaría, *Calea Crucii*,
stațiunea a V-a.

[22] *Ps* 144 [143], 7.

[23] Sf. Josemaría, *Forja*, nr. 356.

[24] *Mt* 8, 27.

[25] *Mt* 16, 16.

[26] Francisco, *Angelus*, 29-VI-2013.

[27] Cf. *Mt* 16, 22.

[28] Cf. *Mt* 19, 27.

[29] Cf. *Mt* 26, 33-35.

[30] Francisco, Scrisoarea enc. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 13.

[31] Benedict al XVI-lea, Audiență generală, 24-V-2006.

[32] *Jn* 21, 15.

[33] Benedict al XVI-lea, Audiență generală, 24-V-2006.

Javier Yániz

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
exemple-de-credinta-vii-sfantul-petru-
si-drumul-credintei/](https://opusdei.org/ro-ro/article/exemple-de-credinta-vii-sfantul-petru-si-drumul-credintei/) (04.04.2026)